Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2023. gada 27. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā – Direktīva 2000/78/EK – Aizliegums diskriminēt vecuma dēļ – Vecuma pensija – Valsts tiesiskais regulējums, kurā ar atpakaļejošu spēku ir paredzēta tās ierēdņu kategorijas, kas iepriekš atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam attiecībā uz tiesībām uz vecuma pensiju bija labvēlīgākā situācijā, pielīdzināšana tai ierēdņu kategorijai, kas iepriekš atbilstoši šim pašam regulējumam bija nelabvēlīgākā situācijā

Lietā C-681/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniegusi ar 2021. gada 11. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 11. novembrī, tiesvedībā

***Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau* (*BVAEB*)**

pret

BB,

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*] (referente), tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerāladvokāte: T. Čapeta [*T. Ćapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– BB vārdā – *M. Riedl*, *Rechtsanwalt*,

– Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, *J. Schmoll* un *F. Werni*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *B. R. Killmann* un *D. Martin*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.), 2. panta 1. punktu un 2. punkta a) apakšpunktu, kā arī 6. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau* (*BVAEB*) (Valsts iestāžu, dzelzceļa un kalnrūpniecības nozares ierēdņu un darbinieku slimokase, Austrija) un BB par viņas vecuma pensijas apmēra noteikšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2000/78 1. pantā "Mērķis" ir paredzēts:

"Lai vienlīdzīgas attieksmes princips stātos spēkā dalībvalstīs, šīs direktīvas mērķis attiecībā uz nodarbinātību un profesiju ir noteikt sistēmu, lai apkarotu diskrimināciju reliģijas, uzskatu, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ."

4 Šīs direktīvas 2. pantā "Diskriminācijas jēdziens" ir noteikts:

"1. Šajā direktīvā "vienlīdzīgas attieksmes princips" nozīmē to, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas, kuras pamatā ir jebkurš 1. pantā minēts iemesls.

2. Šā panta 1. punktā:

a) uzskata, ka tiešā diskriminācija notiek tad, ja salīdzināmā situācijā pret vienu personu izturas, ir izturējušies vai izturētos sliktāk nekā pret citu personu jebkura 1. [pantā] minēta iemesla dēļ;

b) pieņem, ka netiešā diskriminācija notiek tad, ja acīmredzami [šķietami] neitrāla noteikuma, kritērija vai prakses dēļ personas, kuras atbalsta konkrētu reliģiju vai uzskatus, kurām ir konkrēta invaliditāte, konkrēts vecums vai konkrēta seksuālā orientācija, atrodas konkrētā nelabvēlīgā situācijā salīdzinājumā ar otru personu, ja vien:
   i) šis noteikums, kritērijs vai prakse nav objektīvi attaisnota ar likumīgu mērķi un ja vien nav pienācīgi un vajadzīgi līdzekļi šā mērķa sasniegšanai [..];

[..]."

5 Minētās direktīvas 3. panta "Piemērošanas joma" 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts:

"Nepārsniedzot Kopienas kompetenci, šo direktīvu piemēro visām personām gan valsts, gan privātajā sektorā, tostarp valsts iestādēs, attiecībā uz:

[..]

c) nodarbinātību un darba nosacījumiem, to skaitā atlaišanu un atalgojumu".

6 Šīs direktīvas 6. pantā "Tādas dažādas [atšķirīgas] attieksmes attaisnojums, kuras pamatā ir cilvēka vecums" ir paredzēts:

"1. Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka dažāda [atšķirīga] attieksme, kuras pamatā ir vecums, neveido diskrimināciju, ja attiecīgās valsts tiesību kontekstā tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota ar likumīgu mērķi, tostarp likumīgu nodarbinātības politiku, darba tirgu un profesionālās izglītības mērķiem, un ja šā mērķa sasniegšanas līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi.

[..]

2. Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka vecuma noteikšana profesionālajām sociālā nodrošinājuma sistēmām, lai persona saņemtu pensiju vai invaliditātes pabalstu vai varētu pretendēt uz pensiju vai invaliditātes pabalstu, tostarp dažāda vecuma noteikšanu saskaņā ar šīm sistēmām darbiniekiem vai darbinieku grupām vai kategorijām un šādu sistēmu sakarā vecuma kritēriju izmantošana, lai faktiski aprēķinātu pabalstus, neveido diskrimināciju vecuma dēļ ar noteikumu, ka tā rezultātā nenotiek diskriminācija dzimuma dēļ."

7 Direktīvas 2000/78 9. panta "Tiesību aizsardzība" 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis nodrošina, lai tiesiskās un/vai administratīvās procedūras, arī tad, ja tās uzskata par atbilstīgām samierināšanas procedūrām, nolūkā panākt, ka izpilda šajā direktīvā paredzētos pienākumus, būtu pieejamas visām personām, kuras uzskata sevi par cietušām, jo viņām nav piemērots vienlīdzīgas attieksmes princips, pat pēc tam, kad attiecības, kurās ir bijusi diskriminācija, ir beigušās."

8 Šīs direktīvas 16. pantā "Atbilstība" ir paredzēts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka:

a) atceļ normatīvus un administratīvus aktus, kas ir pretrunā ar vienlīdzīgas attieksmes principu;

b) pasludina vai var pasludināt par spēkā neesošiem vai groza jebkurus noteikumus, kas ir pretrunā ar vienlīdzīgas attieksmes principu, kurš ir iekļauts līgumos vai kolektīvajos līgumos, uzņēmumu iekšējās kārtības noteikumos vai noteikumos, kas reglamentē neatkarīgās profesijas un darba ņēmēju un darba devēju organizācijas."

Austrijas tiesības

9 2004. gada 15. decembra *Allgemeines Pensionsgesetz* (Vispārējais pensiju likums) (*BGBl.* I, 142/2004), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "*APG*"), ir piemērojams ierēdņiem, kas dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra.

10 1965. gada 18. novembra *Bundesgesetz über die Pensionsansprüche der Bundesbeamten, ihrer Hinterbliebenen und Angehörigen* (*Pensionsgesetz* 1965) (Federālais likums par federālā civildienesta ierēdņu, viņu pārdzīvojušo laulāto un viņu ģimenes locekļu tiesībām uz pensiju (1965. gada Pensiju likums; *BGBl.* 340/1965; turpmāk tekstā – "1965. gada *PG*"), redakcijā, kas izriet no 2010. gada 30. decembra likuma (*BGBl.* I, 111/2010; turpmāk tekstā – "2010. gada *PG*"), 39. panta "Nepamatoti saņemto pabalstu atlīdzināšana" 1. punktā bija noteikts:

"Nepamatoti saņemtus (pārmaksātus) pabalstus, ja vien tie nav saņemti labā ticībā, atlīdzina federālajai valstij."

11 2010. gada likuma 41. pantā bija noteikts:

"1. Grozījumi šajā federālajā likumā, ar kuriem netiek grozīta ne pabalstu summa saskaņā ar šo likumu, ne nosacījumi, kas dod tiesības uz šiem pabalstiem, ir piemērojami arī personām, kurām šo grozījumu spēkā stāšanās dienā ir tiesības saņemt ikmēneša pabalstus skaidrā naudā saskaņā ar šo likumu. Grozījumi aprēķināšanas noteikumos vai nosacījumos, kas dod tiesības uz pabalstiem, personām, kurām šo grozījumu spēkā stāšanās dienā ir tiesības uz pabalstiem saskaņā ar šo federālo likumu, ir piemērojami tikai tādā gadījumā, ja tas ir skaidri noteikts.

2. Vecuma pensijas un apgādnieka zaudējuma pensijas, kas piešķiramas, pamatojoties uz šo federālo likumu, izņemot 26. pantā paredzēto papildu pabalstu, koriģē tajā pašā laikā un tādā pašā apmērā kā pensijas, kas tiek piešķirtas atbilstoši likumiskajai pensiju apdrošināšanas sistēmai,

1) ja tiesības uz pensiju ir pastāvējušas jau pirms attiecīgā gada 1. janvāra;

2) ja tās ir atvasinātas no vecuma pensijām, uz kurām tiesības pastāvējušas pirms attiecīgā gada 1. janvāra.

Atkāpjoties no pirmajā teikumā noteiktā, vecuma pensijas pirmo korekciju veic, sākot tikai ar otrā kalendārā gada 1. janvāri pēc gada, kurā radušās tiesības uz vecuma pensiju.

3. Pensiju korekcijas metode, kas paredzēta 1955. gada 9. septembra [*Allgemeines Sozialversicherungsgesetz* (Vispārējais sociālā nodrošinājuma likums; *BGBl.* 189/1955; turpmāk tekstā – "*ASVG*")] 634. panta 12. punktā, attiecībā uz 2010. kalendāro gadu ir piemērojama ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra un bija nodarbināti 2006. gada 31. decembrī, pirmo trīs viņu vecuma pensijas vai no tās atvasinātu apgādnieka zaudējuma pensiju korekciju laikā, izņemot gadījumus, kad attiecīgajā kalendārajā gadā ir piemērojams *ASVG* 108.h panta 1. punktā paredzētais izņēmuma noteikums."

12 1965. gada *PG*, kurā grozījumi izdarīti ar 2018. gada 22. decembra *Dienstrechts-Novelle* 2018 (2018. gada Civildienesta noteikumu otrie grozījumi; *BGBl.* I, 102/2018; turpmāk tekstā – "2018. gada *PG*") 41. panta 3. punktā ir noteikts:

"Pensiju korekcijas metode, kas noteikta *ASVG* 634. panta 12. punktā attiecībā uz 2010. kalendāro gadu, ir piemērojama ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra un bija nodarbināti

2006. gada 31. decembrī, kā arī ierēdņiem, kuriem ir piemērojams 99. panta 6. punkts, pirmo trīs viņu vecuma pensijas vai no tās atvasinātu apgādnieka zaudējuma pensiju korekciju laikā, izņemot gadījumus, kad attiecīgajā kalendārajā gadā ir piemērojams *ASVG* 108.h panta 1. punktā paredzētais izņēmuma noteikums."

13 1965. gada *PG* redakcijā, kas izriet no 2013. gada 27. decembra likuma (*BGBl.* I, 210/2013; turpmāk tekstā – "2013. gada *PG*") 99. pants "Paralēlais aprēķins" bija formulēts šādi:

"1. XIII iedaļa ir piemērojama vienīgi tiem ierēdņiem, kuri dzimuši pēc 1954. gada 31. decembra un pirms 1976. gada 1. janvāra, kuri stājušies federālajā dienestā pirms 2005. gada 1. janvāra un kuri bija dienestā 2004. gada 31. decembrī.

2. Ierēdnim ir tiesības uz atbilstoši šā federālā likuma noteikumiem aprēķinātas izdienas pensijas vai trešās kategorijas profesoru vai augstskolas pasniedzēju pensijas saņemšanu tikai tādā apmērā, kas atbilst šā likuma 7. pantā vai attiecīgi 90. panta 1. punktā paredzētajai procentuālajai daļai, kura izriet no šā ierēdņa līdz 2004. gada 31. decembrim uzkrātā dienesta laika, kas dod viņam tiesības uz pensiju.

3. Papildus vecuma pensijai vai trešās pakāpes profesoru vai augstskolas pasniedzēju pensijai ierēdnim aprēķina pensiju, pamatojoties uz [*APG*], proti, *APG* 6. panta 3. punktu un 15. panta 2. punktu redakcijā, kas bija spēkā 2013. gada 31. decembrī. Šīm vajadzībām [*APG*] 15. pantu un 16. panta 5. punktu nepiemēro. Tiesības uz [šajā likumā] paredzēto pensiju ir apmērā, kas atbilst starpībai starp 2. punktā minēto procentuālo daļu un 100 %.

4. Piemērojot 2., 3. un 6. punktu, netiek ņemti vērā saskaņā ar 9. pantu apstiprinātie periodi. Attiecībā uz vērā ņemtajiem periodiem izšķirošais ir faktiskais laiks, kad vērā ņemtais periods ir beidzies.

5. Ierēdņa pensijas kopumu veido 2. punktā minētās pensijas attiecīgais proporcionālais apmērs un 3. punktā minētās pensijas attiecīgais proporcionālais apmērs.

6. Paralēlo aprēķinu neveic, ja no 2005. gada 1. janvāra uzkrātais dienesta laiks, kas dod tiesības uz pensiju, ir mazāks par 5 % no kopējā dienesta laika, kas dod tiesības uz pensiju, vai mazāks par 36 mēnešiem. Šādā gadījumā pensiju aprēķina saskaņā ar šī federālā likuma noteikumiem, neņemot vērā šo iedaļu."

14 *ASVG* 634. panta 12. punktā, redakcijā, kas izriet no 2013. gada 23. maija likuma (*BGBl.* I, 81/2013), ir noteikts:

"Atkāpjoties no 108.h panta 1. punkta pirmā teikuma, federālais sociālo lietu un patērētāju tiesību aizsardzības ministrs ar 108. panta 5. punktā minēto rīkojumu veic pensiju korekciju attiecībā uz 2009. un 2010. kalendāro gadu šādi:

1) pensijas, kas nepārsniedz 60 % no 45. pantā minētās maksimālās iemaksu bāzes, reizina ar koeficientu 1,034 attiecībā uz 2009. kalendāro gadu un ar korekcijas koeficientu attiecībā uz 2010. kalendāro gadu, un

2) visas pārējās pensijas palielina par fiksētu summu, kas vienāda ar palielinājumu, ko aprēķina, piemērojot 45. pantā minētos 60 % no maksimālās iemaksu bāzes, koeficientu 1,034 attiecībā uz 2009. kalendāro gadu un korekcijas koeficientu attiecībā uz 2010. kalendāro gadu."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

15 BB ir dzimusi 1946. gadā un no civildienesta pensionējās 2011. gada 31. decembrī.

16 Ar 2012. gada 9. maija lēmumu *BVAEB* noteica viņas vecuma pensijas mēneša bruto apmēru – 3079,57 EUR.

17 No 2014. gada 1. janvāra saskaņā ar 2010. gada *PG* 41. panta 2. punktu BB vecuma pensija tika koriģēta un palielināta līdz mēneša bruto apmēram 3 128,84 EUR.

18 Ar 2015. gada 20. maija vēstuli BB apstrīdēja *BVAEB* 2010. gada *PG* 41. panta 3. punkta piemērošanu saistībā ar viņas vecuma pensijas apmēra palielināšanu par 2015. gadu, lūdzot, lai ar lēmumu tiktu konstatēts vecuma pensijas, uz kuru viņai bija tiesības no 2015. gada 1. janvāra, mēneša bruto apmērs un lai tiktu izmaksātas neizmaksātās pensijas summas. Šajā ziņā BB it īpaši norādīja, ka šīs tiesību normas piemērošana ir pretrunā Direktīvas 2000/78 2. pantam, jo attiecībā uz vecuma pensiju apmēra palielināšanu gados vecākiem ierēdņiem (kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra) tā rada nelabvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar gados jaunākiem ierēdņiem (kas dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra).

19 Ar 2015. gada 24. jūnija lēmumu *BVAEB*, pamatojoties uz 2010. gada *PG* 41. panta 1., 2. un 3. punktu, noteica BB vecuma pensijas mēneša bruto apmēru – 3176,27 EUR, sākot no 2015. gada 1. janvāra. Šajā ziņā tā konstatēja, ka diskriminācijas vecuma dēļ Direktīvas 2000/78 2. panta izpratnē nav, jo ierēdņiem, kas dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra, tiekot piemērota mazāk labvēlīga 2013. gada *PG* 99. pantā paredzētā "paralēlā aprēķina" shēma, saskaņā ar kuru viņu vecuma pensiju apmērs – attiecībā uz apdrošināšanas laikposmiem, kas uzkrāti pirms 2005. gada,– tiek noteikts saskaņā ar 1965. gada *PG* un – attiecībā uz apdrošināšanas laikposmiem, kas iegūti, sākot no 2005. gada,– saskaņā ar *APG*, ņemot vērā pabeigtos nodarbinātības laikposmus, lai šo apmēru attiecīgi koriģētu.

20 Ar 2016. gada 19. augusta spriedumu *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija) noraidīja BB prasību, kas celta par *BVAEB* 2015. gada 24. jūnija lēmumu, pamatojoties uz to, ka pensiju korekcijas maksimālais apmērs, kas paredzēts 2010. gada *PG* 41. panta 3. punktā, ko nepiemēro ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra, bija atbilstošs Direktīvai 2000/78. Fakts, ka uz ierēdņiem, kas dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra, nosakot to vecuma pensijas apmēru, tiek attiecināts paralēlais aprēķins, kas tiem ir mazāk labvēlīgs, attaisnojot pastāvošo atšķirīgo attieksmi.

21 *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) ar 2017. gada 25. oktobra spriedumu pēc BB iesniegtās revīzijas sūdzības atcēla minēto spriedumu un nolēma nodot lietu atpakaļ *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa), pamatojoties uz to, ka 2010. gada *PG* 41. panta 3. punkts ietver neattaisnotu tiešu diskrimināciju vecuma dēļ attiecībā uz ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra, ciktāl "paralēlais aprēķins" nav piemērojams visiem ierēdņiem, kas dzimuši pēc 1954. gada 31. decembra, it īpaši tiem, kuru laikposmu, kas dod tiesības uz pensiju, kas rodas, sākot no 2005. gada 1. janvāra, kopējais ilgums ir mazāks par 5 % no dienesta ilguma, kas tiek ņemts vērā pensionējoties, vai saskaņā ar 2013. gada *PG* 99. panta 6. punktu tas ir mazāks par 36 mēnešiem.

22 *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) norādīja, ka atbilstoši 2010. gada *PG* 41. panta 3. punktam un 2013. gada *PG* 99. panta 1. un 6. punktam pastāvēja trīs pensionējušos ierēdņu kategorijas, no kurām katra bija pakļauta atšķirīgai vecuma pensiju korekcijas shēmai:

pirmā kategorija ietvēra pirms 1955. gada 1. janvāra dzimušus ierēdņus, kuru pensiju korekcijai maksimālais apmērs pirmos trīs pensijas saņemšanas gadus bija jānosaka saskaņā ar 2010. gada *PG* 41. panta 3. punktu; otrajā kategorijā ietilpa ierēdņi, kas dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra, attiecībā uz kuriem atbilstoši 2013. gada *PG* 99. panta 1. punktam bija jāveic paralēlais aprēķins, bet trešajā kategorijā bija ierēdņi, kuri arī dzimuši pēc 1955. gada 1. janvāra, bet attiecībā uz tiem nebija jāveic nedz pensiju korekcija maksimālā apmērā, nedz paralēlais aprēķins atbilstoši 2013. gada *PG* 99. panta 6. punktam (turpmāk tekstā – "trešā kategorija").

23 Ar 2018. gada 9. oktobra aizstājošo spriedumu (*Ersatzerkenntnis*) *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) apmierināja šī sprieduma 20. punktā minēto BB prasību, konstatējot, ka no 2015. gada 1. janvāra viņai bija tiesības uz vecuma pensiju bruto 3182,03 EUR mēnesī, kā arī uz atbilstošo neizmaksāto pensiju izmaksu, ņemot vērā, ka Direktīvas 2000/78 2. pants liedz piemērot 2010. gada *PG* 41. panta 3. punktu pamatlietā aplūkotajai vecuma pensijai.

24 Ar 2018. gada *PG* no 2011. gada 1. janvāra ar atpakaļejošu spēku tika grozīts 2010. gada *PG* 41. panta 3. punkts. Šīs jaunās 1965. gada *PG* redakcijas mērķis bija, iekļaujot ierēdņus, kuriem ir piemērojams 2013. gada *PG* 99. panta 6. punkts, 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkta piemērošanas jomā ar atpakaļejošu spēku svītrot trešo kategoriju, iekļaujot to šī sprieduma 22. punktā minētajā pirmajā kategorijā, kurai uz laiku ir noteikts vecuma pensiju korekcijas maksimālais apmērs.

25 Ar 2019. gada 30. aprīļa nolēmumu *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) noraidīja kā nepieņemamu *BVAEB* iesniegto revīzijas sūdzību par *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) 2018. gada 9. oktobra aizstājošo spriedumu (*Ersatzerkenntnis*).

26 Ar 2019. gada 25. jūlija lēmumu *BVAEB*, pamatojoties uz jaunu 2019. gada 17. jūlijā iesniegtu BB pieteikumu, konstatēja, ka viņai ir tiesības uz vecuma pensiju bruto apmērā 3176,27 EUR mēnesī no 2015. gada 1. janvāra, 3211,26 EUR – no 2016. gada 1. janvāra, 3236,95 EUR – no 2017. gada 1. janvāra, 3288,74 EUR – no 2018. gada 1. janvāra un 3354,52 EUR – no 2019. gada 1. janvāra, ņemot vērā, ka ar 2018. gada *PG* 41. panta 3. punktu ar atpakaļejošu spēku tika izbeigta diskriminējošā situācija, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) konstatēja šī sprieduma 21. punktā minētajā 2017. gada 25. oktobra spriedumā. Saskaņā ar šo tiesību normu vecuma pensijas korekcija maksimālā apmērā esot piemērojama arī tiem ierēdņiem, kuri ietilpst 2013. gada *PG* 99. panta 6. punkta piemērošanas jomā un uz kuriem iepriekš šī korekcija neattiecās. Turklāt *BVAEB* uzskatīja, ka BB ir jāatmaksā valstij pārmaksātā vecuma pensija 84,24 EUR apmērā par laikposmu no 2019. gada janvāra līdz augustam; turpretim laikposmā pirms 2018. gada decembra pārmaksātās pensijas BB bija saņēmusi labā ticībā.

27 Ar 2020. gada 23. jūnija spriedumu *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa), kurā BB vērsās atkārtoti, apmierināja viņas celto prasību par iepriekšējā punktā minēto lēmumu, pamatojoties uz to, ka 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkts joprojām ir pretrunā Direktīvas 2000/78 2. pantam. Proti, tiesību akta grozījums, kas tika veikts, pamatojoties uz 2018. gada *PG*, nemainīja situāciju tiem ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra un tie joprojām bija nelabvēlīgākā situācijā, un tādēļ diskriminācija vecuma dēļ saglabājās. Tomēr šī tiesa, ņemot vērā *res judicata* spēku, noraidīja šo prasību attiecībā uz 2015. gadu. Tādējādi tā nosprieda, ka no 2016. gada 1. janvāra BB ir tiesības uz vecuma bruto pensiju 3217,02 EUR mēnesī, no 2017. gada 1. janvāra – 3242,76 EUR, no 2018. gada 1. janvāra – 3294,64 EUR, no 2019. gada 1. janvāra – 3360,53 EUR un no 2020. gada 1. janvāra – 3421,02 EUR, kas nebija pārmaksāta.

28 Pēc tam *BVAEB* par šo spriedumu iesniedza revīzijas sūdzību iesniedzējtiesā – *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa).

29 Šajā kontekstā šī tiesa pauž šaubas, vai ar tiesiskās drošības principu ir saderīgs 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkts, ar kuru tā ierēdņu kategorija, kas iepriekš attiecībā uz viņu tiesībām uz vecuma pensijām atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam bija labvēlīgākā situācijā (turpmāk tekstā – "kategorija, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā"), tika pielīdzināta tai ierēdņu kategorijai, kas saskaņā ar šo pašu tiesisko regulējumu iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā (turpmāk tekstā – "kategorija, kas iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā").

30 Turklāt šī tiesa jautā, pirmkārt, vai šī tiesību norma atbilst pienākumam, kas izriet no Tiesas judikatūras, it īpaši no 2019. gada 7. oktobra sprieduma *Safeway* (C-171/18, EU:C:2019:839, 34. un 41. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra), tūlītēji un pilnīgi novērst konstatēto diskrimināciju, kā arī aizliegumam attiecībā uz pagātni atcelt priekšrocības, kuras bija kategorijai, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā. Otrkārt, tā šaubās par iespēju attiecināt šo judikatūru uz situāciju pamatlietā.

31 Nepieciešamība nodrošināt iegūto tiesību un tiesiskās paļāvības aizsardzību attiecībā uz to kategoriju, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, izrietot no Tiesas judikatūras par diskrimināciju vecuma dēļ, it īpaši no 2019. gada 8. maija sprieduma *Leitner* (C-396/17, EU:C:2019:375, 49. punkts). Šajā gadījumā tieši tās kategorijas, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, iegūtās tiesības neesot aizsargātas ar 2018. gada *PG* 41. panta 3. punktu.

32 Protams, Tiesa 2015. gada 28. janvāra spriedumā *Starjakob* (C-417/13, EU:C:2015:38, 49. punkts) esot nospriedusi, ka visos diskriminācijas vecuma dēļ gadījumos nav obligāti jāpiešķir finansiāla kompensācija, kas atbilst pabalsta apmēru starpībai atkarībā no tā, vai ir vai nav konstatēta diskriminācija. Tomēr iesniedzējtiesa jautā, vai šī judikatūra ir attiecināma uz tādiem apstākļiem, kādi ir pamatlietā, ciktāl lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, tajā kategorijā, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, ietilpstošo ierēdņu iegūtās tiesības – pretēji pamatlietā aplūkotajai situācijai – tika saglabātas.

33 Katrā ziņā Tiesa vēl neesot lēmusi par to, vai Savienības tiesībām atbilst tāds valsts tiesību normas grozījums, kam ir atpakaļejošs spēks, kas galu galā paredz to kategoriju, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, nostādīt vienlīdzīgā situācijā ar to kategoriju, kas iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā, atceļot atšķirīgas attieksmes pamatā esošo elementu tādējādi, ka iepriekš vecuma dēļ diskriminētajām personām nepienākas nekādas finansiāla rakstura tiesības.

34 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību ir garantētas ne tikai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmajā daļā, bet arī Direktīvā 2000/78, kuras 9. pantā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka visas personas, kuras uzskata sevi par cietušām no diskriminācijas, var atsaukties uz savām tiesībām. Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību zaudētu jebkādu efektivitāti, ciktāl par atbilstošu Savienības tiesībām tiktu uzskatīts tāds valsts tiesiskā regulējuma grozījums, kas ļauj ar atpakaļejošu spēku novērst diskrimināciju vecuma dēļ, negarantējot diskriminētajām personām iespēju saņemt finansiālu kompensāciju, kas atbilst to finansiālo tiesību izmaksai, kuras tās būtu saņēmušas, ja attiecīgā diskriminācija nepastāvētu.

35 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas [2000/78] 2. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī 6. panta 1. punkts un Savienības tiesību tiesiskās drošības, iegūto tiesību saglabāšanas un efektivitātes principi ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru iepriekš labvēlīgākā stāvoklī esošai ierēdņu kategorijai pensiju korekcijas rezultātā pienākošās pensiju summas ar atpakaļejošu spēku vairs nepienākas, un kas šādā veidā (iepriekš labvēlīgākā stāvoklī esošās kategorijas likvidēšana ar atpakaļejošu spēku, tagad nodrošinot vienlīdzīgu attieksmi ar iepriekš mazāk labvēlīgākā stāvoklī esošu kategoriju) panāk, ka arī iepriekš mazāk labvēlīgākā stāvoklī esošai ierēdņu kategorijai pensiju korekcijas rezultātā pienākošās pensiju summas (vairs) nepienākas, kas pēdējai minētai kategorijai, pamatojoties uz jau (atkārtoti) tiesā konstatētu diskrimināciju vecuma dēļ, būtu pienākušās Savienības tiesībām pretrunā esošas valsts tiesību normas nepiemērošanas rezultātā, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi ar iepriekš labvēlīgākā stāvoklī esošo kategoriju?"

Tiesvedība Tiesā

36 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2022. gada 5. jūlija lēmumu iesniedzējtiesai tika nosūtīts lūgums sniegt informāciju, aicinot to, ņemot vērā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu, precizēt, kādā veidā Tiesas sniegtā atbilde uz uzdoto jautājumu, ciktāl tas balstīts uz pieņēmumu par attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu ar atpakaļejošu spēku, būtu lietderīga pamatlietas atrisināšanai.

37 Ar 2022. gada 2. septembra vēstuli, kas Tiesas kancelejā saņemta 2022. gada 8. septembrī, iesniedzējtiesa atbildēja uz šo informācijas pieprasījumu, vispirms atkārtoti norādot iemeslus, kuri pierāda lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstību pamatlietas atrisināšanai. Turpinājumā tā apgalvoja, pirmām kārtām, ka tai pamatlietā ir jānosaka, vai vecuma pensiju apmērs, par kuru *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) lēmusi, ka tā ir jāizmaksā BB, pirmkārt, par 2015.–2018. gadu, un, otrkārt, no 2019. gada 1. janvāra, atbilst piemērojamajiem valsts tiesību aktiem, ievērojot Savienības tiesības. Otrām kārtām, šī tiesa uzsvēra, ka pamatlieta tādējādi galvenokārt attiecas uz izmaksājamā vecuma pensijas apmēra noteikšanu, nevis uz jautājumu, vai būtu vai nebūtu jāpieprasa atgūt iespējamus pagātnē nepamatoti saņemtus pabalstus. Tādējādi, trešām kārtām, tā precizēja, ka gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka tāda valsts tiesību norma kā 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkts nav pretrunā Savienības tiesībām, BB izmaksājamās vecuma pensijas apmērs būtu pārāk augsts un līdz ar to prettiesisks, un tādējādi tas nozīmētu minētās pensijas koriģēšanu. Šajā ziņā minētā tiesa, ceturtām kārtām, konstatēja, ka šāda koriģēšana notiktu neatkarīgi no tā, vai BB būtu jāatmaksā pagātnē nepamatoti saņemtie pabalsti vai arī tā varētu tos paturēt, atsaucoties uz savu labticību. Piektām kārtām, iesniedzējtiesa norādīja, ka jautājums par iespējamu nepamatoti saņemto pabalstu atgūšanu rastos tikai tad, ja tiktu konstatēta 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkta piemērojamība. Sestām kārtām, šī tiesa secināja, ka, pat ja attiecīgā tiesiskā regulējuma atpakaļejošais spēks materializējas attiecībā uz laikposmu no 2019. gada 1. janvāra, minētā tiesiskā regulējuma saderība ar Savienības tiesībām joprojām ir izšķiroša, lai noskaidrotu piemērojamo juridisko pamatu, kas ļauj noteikt BB vecuma pensijas apmēru, kā arī ikgadējo korekciju gan attiecībā uz pagātni, gan uz nākotni neatkarīgi no iespējamās nepamatoti saņemto pabalstu atgūšanas.

Par prejudiciālo jautājumu

38 Uzdodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā, lai izbeigtu diskrimināciju vecuma dēļ, to ierēdņu, kuri ietilpst kategorijā, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, vecuma pensiju shēma ar atpakaļejošu spēku tiek pielīdzināta to ierēdņu, kuri ietilpst kategorijā, kas iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā, vecuma pensiju shēmai.

39 Vispirms jānorāda, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir balstīts uz pieņēmumu, ka, pirmkārt, 2010. gada *PG* 41. panta 3. punkts ir uzskatāms par tiešu diskrimināciju vecuma dēļ attiecībā uz ierēdņiem, kas dzimuši pirms 1955. gada 1. janvāra, un, otrkārt, valsts likumdevēja pieņemtā 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkta mērķis bija novērst minēto diskrimināciju vecuma dēļ. Tiesa izskatīs uzdoto jautājumu, ņemot vērā tikai šo pieņēmumu.

40 Atbildot uz šo jautājumu, vispirms jāatgādina, ka gan no Direktīvas 2000/78 nosaukuma un preambulas, gan no tās satura un mērķa izriet, ka ar to paredzēts noteikt vispārēju sistēmu, kas nodrošinātu ikvienai personai vienlīdzīgu attieksmi "nodarbinātības un profesijas jomā", sniedzot tai efektīvu aizsardzību pret diskrimināciju, kas ir balstīta uz kādu no tās 1. pantā minētajiem iemesliem, starp kuriem ir arī vecums (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, *Ministero della Giustizia* (Notāri), C-914/19, EU:C:2021:430, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Turklāt no šīs direktīvas 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka, nepārsniedzot Savienības kompetenci, to piemēro "visām personām gan valsts, gan privātajā sektorā, tostarp valsts iestādēs", it īpaši attiecībā uz "nodarbinātību un darba nosacījumiem, to skaitā atlaišanu un atalgojumu".

42 Turklāt ir jāuzsver, ka no Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkta, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 1. pantu, izriet, ka šajā direktīvā vienlīdzīgas attieksmes princips nozīmē, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas tostarp vecuma dēļ. Minētās direktīvas 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir precizēts, ka šī 2. panta 1. punkta piemērošanas vajadzībām tieša diskriminācija ir tad, ja salīdzināmā situācijā vienai personai piemēro nelabvēlīgāku attieksmi nekā citai personai jebkura no šīs direktīvas 1. pantā minētajiem iemesliem dēļ.

43 Neatkarīgi no Direktīvas 2000/78 2. panta 2. punkta dalībvalstis atbilstoši šīs direktīvas 6. panta 1. punktam var paredzēt, ka dažāda attieksme, kuras pamatā ir vecums, nav diskriminācija, ja attiecīgās valsts tiesību kontekstā tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota ar likumīgu mērķi, tostarp likumīgu nodarbinātības politiku, darba tirgu un profesionālās izglītības mērķiem, un ja šā mērķa sasniegšanas līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi.

44 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ja ir konstatēta Savienības tiesībām pretēja diskriminācija un kamēr nav veikti pasākumi, ar kuriem tiktu atjaunota vienlīdzīga attieksme, vienlīdzības principa ievērošana var tikt nodrošināta, vienīgi piešķirot nelabvēlīgajā situācijā esošajai personu kategorijai tās pašas priekšrocības, kādas ir privileģētajai kategorijai piederīgajām personām. Nelabvēlīgajā situācijā esošajām personām tādējādi ir jārada tāda pati situācija, kādā ir personas, kurām ir attiecīgā priekšrocība (spriedums, 2019. gada 22. janvāris, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tādējādi ļaut attiecīgās pensiju shēmas atbildīgajām personām novērst diskrimināciju ar pasākuma noteikšanu ar atpakaļejošu spēku, kas to personu shēmu, kuras iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, vienādo ar to personu shēmu, kuras iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā, būtu pretrunā darba nosacījumu izlīdzināšanas mērķim, kā arī tiesiskās drošības principam. Proti, ja šāds risinājums tiktu pieļauts, šīs atbildīgās personas tiktu atbrīvotas no pienākuma, konstatējot diskrimināciju, tūlītēji un pilnīgi to novērst (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. oktobris, *Safeway*, C-171/18, EU:C:2019:839, 34. un 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

46 Iepriekšējā punktā minētie apsvērumi ir spēkā tikai tad, ja valsts likumdevējs nav veicis pasākumus, ar kuriem tiktu atjaunota vienlīdzīga attieksme (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Leitner*, C-396/17, EU:C:2019:375, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Savukārt attiecībā uz laikposmu pēc tam, kad kompetentais likumdevējs ir noteicis pasākumus, ar kuriem tiek atjaunota vienlīdzīga attieksme, Tiesa ir nospriedusi, ka EKL 119. pants (tagad – LESD 157. pants) nav pretrunā tam, ka šādos pasākumos ir paredzēts, ka iepriekš privileģēto personu priekšrocības tiek samazinātas to personu shēmas līmenī, kuras iepriekš bijušas nelabvēlīgākā situācijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. oktobris, *Safeway*, C-171/18, EU:C:2019:839, 18. pants un tajā minētā judikatūra).

48 Pretēji tam, ko rakstveida apsvērumos apgalvo Eiropas Komisija, minētā sprieduma atziņas ir piemērojamas arī Direktīvas 2000/78 kontekstā tādā situācijā kā pamatlietā, ciktāl attiecībā uz laikposmu pirms 2018. gada *PG* stāšanās spēkā to raksturoja spēkā esoša atsauces shēma, proti, trešā kategorija (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 22. janvāris, *Cresco Investigation*, C-193/17, EU:C:2019:43, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 No tā izriet, ka valsts likumdevējs, ņemot vērā Savienības tiesības, no brīža, kad tika veikta tiesību aktu saskaņošana, šajā gadījumā – pieņemot 2018. gada *GP*, to ierēdņu vecuma pensiju shēmu, kuri iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, varēja pielīdzināt to ierēdņu pensiju shēmai, kuri iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā.

50 Proti, ir jāuzskata, ka, lai gan dalībvalstīm atbilstoši Direktīvas 2000/78 16. pantam ir pienākums atcelt normatīvus un administratīvus aktus, kas ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, tomēr ar šo pantu tām diskriminācijas aizlieguma pārkāpuma gadījumā ir nevis paredzēts pienākums veikt kādus konkrētus pasākumus, bet gan ir ļauts no vairākiem risinājumiem, kuri ir piemēroti, lai sasniegtu šīs tiesību normas mērķi, brīvi izvēlēties to, kas tām šķiet atbilstošākais šim nolūkam, ņemot vērā iespējamās situācijas (spriedums, 2019. gada 8. maijs, *Leitner*, C-396/17, EU:C:2019:375, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Taču no Tiesas judikatūras izriet, ka tiesiskās drošības principam parasti ir pretrunā tas, ka aktam, ar ko tiek īstenotas Savienības tiesības, tiek piešķirts atpakaļejošs spēks. Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesiskās drošības princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, tostarp prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un to sekas būtu paredzamas (spriedums, 2019. gada 13. februāris, *Human Operator*, C-434/17, EU:C:2019:112, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi aktam, ar ko tiek īstenotas Savienības tiesības, atpakaļejošs spēks tiek piešķirts tikai izņēmuma gadījumā, ja to prasa primārs vispārējo interešu iemesls un ir pienācīgi ievērota ieinteresēto personu tiesiskā paļāvība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2019. gada 7. oktobris, *Safeway*, C-171/18, EU:C:2019:839, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Pirmkārt, attiecībā uz primāru vispārējo interešu iemeslu ir jānorāda, ka šāds iemesls var būt risks, ka attiecīgās pensiju shēmas finansiālais līdzsvars tiks būtiski apdraudēts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. oktobris, *Safeway*, C-171/18, EU:C:2019:839, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka šāds iemesls būtu izvirzīts, lai attaisnotu pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma atpakaļejošo spēku. Lai gan Austrijas valdība rakstveida apsvērumos, protams, apgalvo, ka 2018. gada *PG* 41. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp gados vecākiem un jaunākiem ierēdņiem to izmaksu sadales ietvaros, kuru mērķis ir nodrošināt vecuma pensiju shēmas ilgtermiņa finansēšanu, tomēr šķiet, ka šāds apsvērums nav pietiekams, lai pamatotu to, ka tās kategorijas, kas iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, ierēdņu pensiju shēmas pielīdzināšana ar atpakaļejošu spēku tās kategorijas, kas iepriekš bija nelabvēlīgākā situācijā, ierēdņu pensiju shēmai bija nepieciešama, lai novērstu būtisku attiecīgās pensiju shēmas finansiālā līdzsvara apdraudējumu. Šīs valdības apsvērums, ka no Tiesas judikatūras izrietot, ka mērķi nodrošināt vecuma pensiju ilgtspējīgu finansēšanu un samazināt atšķirības starp valsts finansēto pensiju līmeņiem varētu tikt uzskatīti, ņemot vērā dalībvalstīm piešķirto plašo rīcības brīvību, par leģitīmiem sociālās politikas mērķiem, nav pierādījums – ja nav citu atbilstošu elementu, kas ļautu secināt šādu mērķu esamību, – tam, ka attiecīgais pasākums patiešām atbilst šādam primāram vispārējo interešu iemeslam. Tādējādi šķiet, ka šī pasākuma atpakaļejošais spēks nav objektīvi attaisnots, tomēr tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

53 Otrkārt, attiecībā uz ieinteresēto personu tiesiskās paļāvības ievērošanu ir jāatgādina, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, kā arī no iesniedzējtiesas atbildes uz Tiesas lūgumu sniegt informāciju izriet, ka saskaņā ar 2010. gada *PG* 39. pantu "nepamatoti saņemtus (pārmaksātus) pabalstus, ja vien tie nav saņemti labā ticībā, atlīdzina federālajai valstij". No minētā izriet, ka, neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus atbilstošos tajā izskatāmās lietas apstākļus, pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā, varbūtēji piemērojot 2010. gada *PG* 39. pantu, var tikt ievērota ieinteresēto personu tiesiskā paļāvība.

54 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja nav primāra vispārējo interešu iemesla, tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā, lai izbeigtu diskrimināciju vecuma dēļ, tās kategorijas, kas atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam attiecībā uz tiesībām uz vecuma pensiju iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, ierēdņu vecuma pensiju shēma ar atpakaļejošu spēku tiek pielīdzināta tās kategorijas, kas iepriekš atbilstoši šim pašam regulējumam bija nelabvēlīgākā situācijā, ierēdņu vecuma pensiju shēmai.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 2. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts, kā arī 6. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tad, ja nav primāra vispārējo interešu iemesla, tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā, lai izbeigtu diskrimināciju vecuma dēļ, tās kategorijas, kas atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam attiecībā uz tiesībām uz vecuma pensiju iepriekš bija labvēlīgākā situācijā, ierēdņu vecuma pensiju shēma ar atpakaļejošu spēku tiek pielīdzināta tās kategorijas, kas iepriekš atbilstoši šim pašam regulējumam bija nelabvēlīgākā situācijā, ierēdņu vecuma pensiju shēmai.

[Paraksti]